

Migratiegeschiedenis

Veel mensen uit allochtone groepen ervaren migratie naar Nederland als een breuk in hun persoonlijke ontwikkeling. Vaak trekken migranten zich terug in geïsoleerde gemeenschappen. Er is sprake van een breuk in de historische continuïteit van migranten, en dit veroorzaakt een aantal spanningsvelden: Nederland is geen referentiekader, maar ook het eigen land en de eigen cultuur zijn dat niet. De meegebrachte waarden en normen van allochtone groepen hebben hun functie in de loop van de tijd verloren, zowel in Nederland als in de landen van herkomst. De kinderen ondervinden hier het meeste last van. Migratie heeft veel onzekerheid met zich meegebracht. Veel mannen en vrouwen hebben zich lange tijd niet als lid van deze samenleving beschouwd. Dat komt voor een deel door de opstelling van de Nederlandse samenleving. Het ideaal van de multiculturele samenleving is geen praktijk geworden. In plaats daarvan is een wederzijdse negatieve, en soms zelfs vijandige, beeldvorming ontstaan. De combinatie met een slechte economische positie en de geïsoleerde, in zichzelf gekeerde gemeenschapsvorming, maken het lastig om de bestaande waarden en normen te herkaderen. (Metin ea, 2006: 48/61)

Veel Turkse respondenten in het onderzoek van Metin ea relateren huiselijk geweld aan migratie. In gezinnen waarin de man of de vrouw trouwt vanuit het land van herkomst ('import'), komt volgens hen veel geweld voor. De man is in dat geval sterk afhankelijk van de vrouw, of andersom, en er is vaak sprake van botsende normen en waarden. (Metin ea, 2006: 128)

Marokkaanse respondenten in het onderzoek van Metin ea geven aan dat er onder Marokkaanse Nederlanders een groot probleem van vervreemding tussen vader en zoon speelt. De mannen delen bijna allemaal de ervaring dat irritaties met hun zonen escaleren. In geweld en soms in een definitieve breuk: "we mogen geen vader meer zijn en kunnen geen controle uitoefenen." Kinderen weten de weg in Nederland, spreken de taal en weten hoe ze steun moeten mobiliseren tegen het gezag en de autoriteit van hun vaders. En dat vaders klagen dat ze geen controle meer kunnen uitoefenen heeft te maken met het niet weten in welke andere werelden hun zonen opgroeien. Zij hebben het gevoel dat hun vaderlijke gezag door de overheid wordt ondermijnd, door kinderen en vrouwen in bescherming te nemen. (Metin ea, 2006: 174/5)

Het aanpassingsproces van Marokkaanse en Turkse gezinnen aan de Nederlandse situatie gaat onvermijdelijk gepaard met veranderingen. Dit kan leiden tot conflicten, wat kan uitmonden in het plegen van huiselijk geweld. De traditionele machtsverhoudingen binnen het gezin zijn niet meer vanzelfsprekend. Partners, ouders en kinderen zijn op hun eigen manier bezig met aanpassing en herdefiniëring van hun rol binnen het gezin. De zeggenschap van ouders over hun kinderen is verminderd. Kinderen zijn mondiger geworden en wensen hun eigen keuzes te maken. (Yerden, 2008: 307)

Tekenend voor Antillianen en Afro-Surinamers is dat veel jongens zonder vader opgroeien. Veel mannen hebben in hun jeugd dus geen duidelijke man in hun leven aan wie ze zich kunnen spiegelen. Zij hebben geen voorbeeld gehad van hoe je een kind moet opvoeden. (Metin ea, 2006: 202/3)